

Italiaanse aronskelk – een zeldzame stinzeplant in het IJsseldal

Adrie Hottinga

Hoewel de Italiaanse aronskelk al is ingeburgerd sinds het begin van de 19^e eeuw is het op boerenhoeven toch een vrij zeldzame soort. Ik vond deze stinzesoot in de berm tegenover een eeuwenoude IJsselhoeve in Vorchten. Mijn nieuwsgierigheid over de aanwezigheid van zeldzame stinzenplanten in het IJssel dal werd weer aangewakkerd en ik ben benieuwd of de aronskelk op andere locaties bij IJsselhoeven te vinden is?

De Italiaanse aronskelk onderscheidt zich, alleen al door zijn omvang en hoogte van wel 30 tot 60 cm, van andere stinzeplanten. Ook onderscheidend is het verschijnen van de bladen in het najaar, terwijl andere stinzenplanten pas in het vroege voorjaar ontkiemen. De bloeitijd is in mei-juni; er verschijnt dan een bleekgroene bloeischede met daarin een bloeikolf. In de herfst is de Italiaanse aronskelk bijzonder kleurig door de oranje vruchten aan de top van de bloeistengel. Het is één van de redenen waarom de aronskelk is geïntroduceerd in de landgoedtuinen. De bewoners wilden in de winter ook groene planten in de borders.

De Aronskelk werd in Nederland vroeger Aronsstaf genoemd omdat de stafvormige bloeikolf doet denken aan de bloeiende staf van de Bijbelse hogepriester Aäron. De rode vruchten op de kale stengel staan daarbij symbool voor een gezegende oogst. Er waren streken in ons land waar de boer vroeger aan de grootte van de bloeikolf meende te kunnen zien of het een goed oogstjaar werd of niet.

Er zijn ook andere volksnamen voor de Aronskelk. Zoals Kraalpioenen. En Kindje-in-het-pak, een naam die verwijst naar de bloeikolf als die nog in de bloeischede zit. Daarbij bestond het bijgeloof om een Aronskelk in de wieg te leggen om kleine kinderen te beschermen tegen het kwade. Andere namen verwijzen naar de vorm van de bladeren zijn Aaronsbaard en Kalfspoot.

De bessen van de Italiaans Aronskelk zijn giftig en niet geschikt voor consumptie! Na het afsterven van de bloeistengel verschijnen dan de groene bleekgeel geaderde bladeren. De oudste vermelding in Nederland dateert van 1818 uit de omgeving van Leiden. Daarna heeft de plant zich vooral verspreid naar de landgoederen van de Vechtstreek. Maar ook elders in Nederland komt de Italiaanse aronskelk voor, onder andere in stinzemilieus in het rivierengebied. Wel moet ik hierbij vermelden dat de aanwezigheid van deze Aronskelk vooral gezocht moet worden in de grotere tuinen van buitenplaatsen en IJsselhoeven.

We zijn benieuwd waar deze stinzesoot aanwezig is in het IJsseldal?

De wintergroene bladeren van de Italiaanse aronskelk

